

DE LAATSTE KEER

Er zit schimmel op zijn longen en sinds kort is hij bang voor donkere mensen; mensen met een donkere huid, maar ook mensen die in het donker nog even iets uit hun auto moeten pakken, of mensen op tv in het donker, als hij tv kijkt, in het donker.

Hij zit op een stoel in zijn keuken die samen met buiten langzaam donker wordt en denkt na over zijn laatste keer. Hij doet het licht niet aan. Dit is een man die het leven lang genoeg vindt duren om dingen te eten die hij eigenlijk niet lust, als dit van hem verlangd wordt. Het is pas met een klam lichaam onder het zijne en in zijn hand iets spekkigs als een borst dat hij weet dat het allemaal zo voorbij kan zijn. Hij mag er wel haast mee maken, weet hij. Maar hij weet ook: zijn laatste keer, die is nog niet geweest – hij gaat hem nog verdienen.

Hij zit op een stoel in zijn keuken die bijna donker is en denkt na over zijn laatste keer, en hij doet het licht niet aan, omdat hij niet daar is maar ergens anders: op een plat dak aan de achterkant van de stad waar een kerktoren hem vertelt dat het middag is als ze knielt en naar de knopen van zijn broek grijpt; in een halfllege bioscoopzaal als hij in het kommetje van zijn hand spuugt en twee vingers inbrengt bij een vrouw wiens gezicht hij niet kan zien omdat ze het met beide handen bedekt, net als de vrouw op het doek die uit de verte een trein ziet naderen; in bijna alle auto's waarin hij heeft gereden, ook in auto's die hij leende van vrienden; in botanische tuinen, tussen kinhoge varens; op andere continenten, maar nooit in Azië.

Hij denkt aan alle tepels waarin hij gebeten heeft, van vrouwen waar hij in mindere of meerdere mate naar verlangde en die op diverse manieren geluid maakten of juist stil waren, zoals ze in het echt ook nooit meer zeiden dan nodig was; aan alle vrouwen die hij heeft bevochtigd met zijn tong, met regenwater, met palmolie, met zijn zaad of met het zaad van een ander; aan haar billen in het rode zand van een opgraving uit de IJzertijd; aan hoe haar lichaam stroef en hoekig voelde als ze lang gefietst had, en aan hoe koel en glad het was in stilstaand water; aan het meisje waarvan hij dacht dat ze nooit toe zou geven tot hij op een avond thuis komt en zijn voordeur open is en ze zijn gasfornuis staat schoon te maken.

Hij zit op een stoel in zijn keuken die nu donker is en als hij denkt aan zijn laatste keer die hij nog verdienen zal begint hij te gloeien. Hij begint te gloeien en zijn schimmelige borst vult zich met warme lucht; warme lucht die hem optilt uit zijn stoel, steeds hoger, tot zijn kruin zacht tegen het plafond stoot.